

kunst + erfgoed. huis
≈ terposterie

ooststraat 35 roeselare
www.terposterie.be

wo > zo van 14u > 18u
inkom gratis

portfolio

DAISIES BY NIGHT

[dag-oogjes in de nacht]

≈

Expo 4.03 > 18.04.2021

Madeliefjes zijn zonnetjes, maar dan in het klein en in het veelvoud.

Het Engelse woord voor madeliefjes, daisies, is afgeleid van day-sees. De bloempjes met hun gele hartjes en witte blaadjes gelijken niet alleen op zonnetjes, maar richten zich ook overdag naar zon. Tot de zon gaat slapen, dan sluiten ze hun witte blaadjes tot kroontjes rond de gele knop.

De titel “Daisies by night” verwijst naar de kwetsbare positie van de madeliefjes in de nacht. Zijn daisies ’s nachts nog steeds daisies of verdwijnen ze in het zwart van de nacht?

Waar daisies overdag een fel bloemenveld vormen en uitnodigen tot lieflijke taferelen, verkleuren de gele knoppen ’s nachts tot vervaarlijk groen. De witte blaadjes lichten op tot een blauwe gloed, een diepgang die hun overdag vreemd is. Een ondoordringbaarheid die het maanlicht reflecteert. In het donker dansen de zwarte stengels met de kroontjes op het ritme van de wind.

Deze tentoonstelling gaat over dag-oogjes in de nacht, of nacht-ogen. De indrukken van vorm, geur of kleur die de nacht ons brengt. De lijn van een dak of de witte vlekjes van een boom. Want ’s nachts zie je meer, omdat de details dan slapen.

Tekenaars tekenen omhulsels, maken abstracties van wat ons omringt.

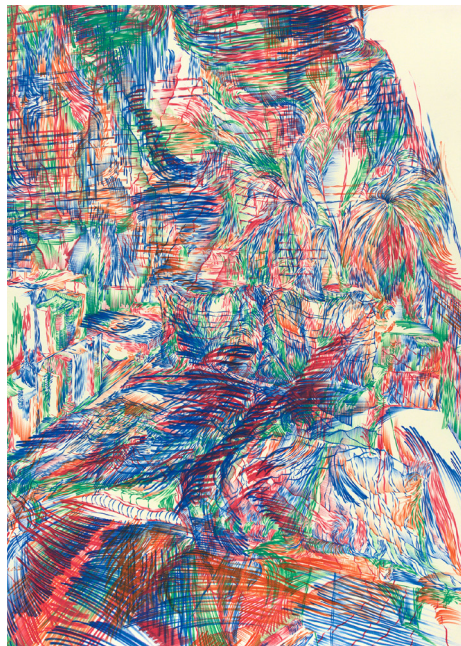
Als kind probeerde ik tot de kern van het madeliefje te komen. Zorgvuldig haalde ik blaadje per blaadje van de gele knop af. Daarna ontdeed ik de bloem van haar stengel, om uiteindelijk de gele knop te verpulveren tot niks nog overbleef en ik de kern nooit vond.

Ook de tekenaar dissecteert, maar hij houdt zich in. Om vorm te suggereren dwingt de tekenaar zijn tekening tot het punt waarop de tekening openbreekt. Maar precies op dat moment stopt hij, om het geheim van de “madeliefjes” niet te verraden. Zo bouwt de tekenaar een spanning op die nieuwsgierigheid wekt voor het mysterie van de dag-oogjes. Want wie zijn die kleine bloempjes met hun vreemde zonnerituelen?

Verwacht je niet aan tekeningen met madeliefjes, maar vooral aan gevoelige observaties van de ons omringende wereld waarvan we de toedracht niet begrijpen. De tekenaars nemen je mee op het pad van de nacht, licht sluipt binnen, maar het is vooral tasten in het duister.

Maaïke Leyn

Steven Baelen

Wat me doet tekenen zijn de kleine soms intense verschuivingen die gepaard gaan met het wonen en werken in een huis of een atelier. Liefst zou ik alle details, alles wat mijn oog nog maar streelt letterlijk overnemen op mijn blad. Veelal worden mijn tekeningen daardoor ook beschreven als ‘over-gedetermineerd’. Deze extra laag van details groeit uit de motivatie om alle aspecten van dat moment in het beeld te vervatten. Maar het moment is vergankelijk en vanaf de eerste lijn ga ik een gevecht aan met de tijd. Hoe meer de lijnen op mijn blad beginnen te groeien hoe meer het gevecht met de tijd ondergeschikt wordt aan het gevecht met het blad. Het blad krijgt haar eigen realiteit en de innerlijke logica van deze bladruimte begint zich steeds meer op te dringen. Hoe meer ik binnen de gecreëerde realiteit van mijn blad begin te werken, hoe meer informatie uit de realiteit ik achterwege laat. Elke tekening wordt bovendien betiteld met een datum, waardoor elk de naam van een moment draagt. Een moment van oorsprong. Een moment van waarneming. Een moment van fabricatie, waar het blad papier zich bevond en die nu zelf als beeld in haar besloten ligt.

Steven Baelen

Wim Bouciqué

Geen van de stenen die Wim Bouciqué tekent, zijn echt uitzonderlijk. Maar langdurige en aandachtige observatie van een willekeurig object leidt tot een gevoel van verwondering en sacraliteit. Daarnaast projecteren we gevoelens op de objecten en krijgen die zo een uniek karakter.

In Roeselare zijn de eerste zes tekeningen te zien van een serie waar de kunstenaar in de loop van volgende jaren verder zal aan werken. Op de eerste tekening is de ovale steen nog intact, maar daarna start er een proces van erosie. Door de krassen ontstaat er een gat en daarna een doorboring in de steen. Uiteindelijk zal de steen volledig verdwijnen.

Toch is dit eindpunt, de leegte, al vanaf de eerste tekening aanwezig. Voor deze reeks is Wim Bouciqué onder andere geïnspireerd door de Japanse ensō, een cirkel die tegelijkertijd beweging en complexiteit toelaat alsook stilte en eenvoud.

Wim Bouciqué streeft naar stilte, eenvoud en gevoeligheid. Deze puurheid is geen einddoel maar zoekt hij in elke individuele tekening net zoals bij Zen meditatie.

Elke tekening mag dan wel een oefening in stilte en eenvoud zijn, toch hypothekeert Wim Bouciqué de perfecte vorm van de ovale steen steeds meer. Niets blijft wat het was en alles is voortdurend in beweging, verdwijnt en ontstaat opnieuw in een andere vorm. Het leven,

noch de serie tekeningen, is verstard, maar een veelvoud van voorbijgaande momenten. Elk moment heeft het voorgaande nodig om te ontstaan en zo kan ook elke tekening slechts bestaan bij gratie van de voorgaande tekening.

Voor de “Oval Stone series” kiest Wim Bouciqué telkens een ander papier, dit kan ambachtelijk Japans papier zijn maar evengoed machinaal papier. Deze wisselende drager bepaalt het unieke karakter van elke tekening en drukt een andere sfeer uit. Ook het formaat en de inkadering zijn geen constante. Alleen de ovale steen, het model in transformatie, zorgt voor continuïteit doorheen de serie.

Tekst Maaïke Leyn in samenspraak met Wim Bouciqué

Johan De Wilde

Hopstreet Gallery Brussels Deurle

Zijn tekeningen kan je beschouwen als het werk van een menselijke printer (de mens schiep de computer naar zijn beeld): ze zijn opgebouwd als schilderijen, laag na laag met horizontale en verticale lijnen die gaandeweg een vorm, een gestalte onthullen. Laat ons zeggen dat hij het doek tekent waarop hij schildert met allerlei soorten potlood. Hij tekent steeds op dezelfde formaten: A6, A4, A2 omdat zijn werk zo universeel mogelijk wil zijn (A4 is tenslotte waarmee iedereen dagelijks te maken heeft).

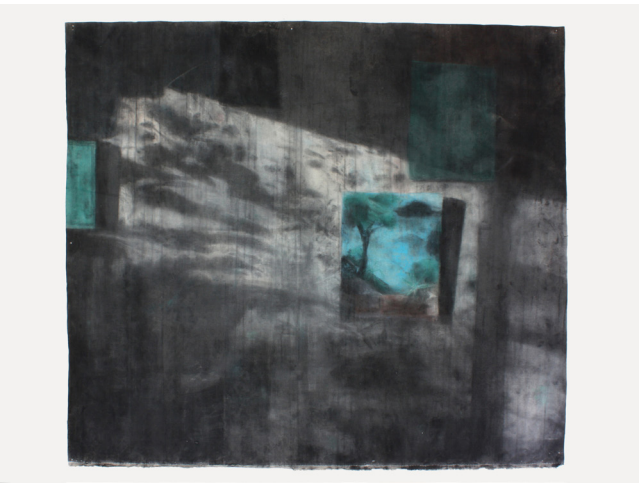
De reden waarom hij zijn tekeningen als History nummert, is dat hij eigenlijk ‘tijd’ tekent, op schaal 1/1. Hij tekent de lijnen terwijl zijn eigen tijd en die van zijn tijdgenoten voorbijgaat, een ironische commentaar op ‘Ars longa, vita brevis’.

In het eerste deel van Johan De Wilde’s monografie Hands of Time wordt het in Daisies by Night getoonde gelijknamige 25-delige werk door Hans Theys op onnavolgbare wijze benaderd.

Maaike Leyn

Bij Paul Gauguin lezen we “Je ferme les yeux pour voir”. Ook Maaike Leyn knijpt haar ogen dicht als ze tekent. In de schemering tussen haar wimpers ziet ze meer, de impressies van de werkelijkheid ontdaan van overvloedige franjes. Tekenend is reduceren tot de puurste vorm, tot de poëzie van lichtdeeltjes die dansen in het duister. De realiteit is een vertrekpunt, maar al tekenend laat de tekenares zich leiden door de mysterieuze toon van lijnen en vlekken, het realisme verschuift naar de achtergrond, abstracte kwaliteiten komen meer naar voor.

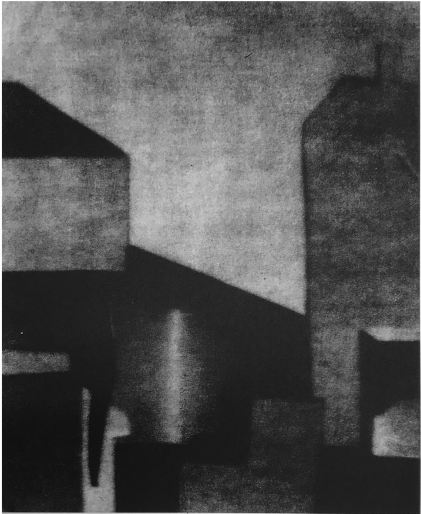
De tekeningen die Maaike Leyn in Roeselare toont, komen uit de serie “Babushka’s huis”. De tekeningen suggereren de kamers in het huis van de grootmoeder, achtergelaten toen ze stierf, en alleen nog aanwezig in het geheugen van de mensen die er ooit kwamen. Hier tot leven gewekt door levendige zonneprikken.

Doorheen ontelbaar vele tekenlagen herleidt Maaike Leyn het bekende tot een amorfe ruimte die verdwijnt in een ongrijpbare nevel. Het zijn de verborgen kamers van het geheugen, vertekende herinneringen. Ooit betreden, maar nu voorgoed verdwenen. Op deze manier ontstaat er een spanning tussen droom en werkelijkheid. Je krijgt een vreemde combinatie van onbehagen en nostalgie.

Op artisanale wijze probeert Maaike Leyn indringende beelden te creëren, beelden die uitnodigen tot aarzeling, trage beelden die blijven kleven. Eenvoudig ook, met wat houtskool, doek, geen kader. Grijstinten, vaag, mistig. Niet om treurig van te worden, maar wel om troost te bieden. De gevoelige tekeningen wekken het verlangen om te tasten in het verleden, verhalen op te rakelen, liefdevolle herinneringen te koesteren.

Malgorzata Maria Olchowska

De relatie tussen grafiek en architectuur is een rode draad doorheen het werk van Malgorzata Maria Olchowska. Beiden zijn gedragen door liefde voor ambacht, bij beiden is het proces van ontwerp belangrijk, beiden bouwen iets op om vervolgens het bouwsel een eigen leven te laten leiden. Het idee van huizen als getuigen van de tijd, het geheugen van de gebeurtenissen overstijgt de vaak technische benadering van het gegeven architectuur. Huizen worden dragers van een ziel, van verhalen en betekenissen. Dit demonstreert zich met het achterliggend verhaal van hoe een stad verdwijnt ook al blijven de gebouwen bestaan.

Hoe kunnen we een ruimte beleven? En hoe kunnen we een stad in verandering archiveren? Bij het werk De verdwenen stad vertrekt Malgorzata Maria Olchowska van een zelfgemaakte maquette die op verschillende manieren tot beelden is vertaald.

Birde Vanheerswynghels

In mijn tekeningen richt ik me op de historische context van de botanische tuinen: typische exponenten van 19e eeuwse imperialisme waarbij koloniale schatten werden binnengehaald en toegeëigend. Visueel gezien zijn botanische tuinen, en de glazen serrepaleizen waarin ze gedijen, artificiële landschappen: 19e eeuwse spits technologie op constructief en climatologisch vlak, waarvan België verschillende voorbeelden kent.

In mijn werk worden bomen, planten, dieren en waterpartijen deel van asymmetrische composities, een universum bestaande uit ellipsen en constructievormen en kleuren. Ik baseer me op historische documentatie en verhalen van Europese ontdekkingsreizigers, maar maak ook de link naar Google Earth en ga zelf virtueel op reis om nieuwe, fictieve beelden te creëren. Binnen de digitale cartografie is dat immers ook zo: een drone-camera maakt foto’s van verschillende structuren en landschappen. Door het verknippen en monteren van dit beeldmateriaal zijn hun dimensies feitelijk irrealistisch. Toch identificeren wij ze op een organische manier als reële landschappen.

Met die verwarring speel ik ook in mijn werk. De vraag rijst of een landschap pas reëel wordt als we er ons in bewegen. Net als bij de historische reisverhalen, blijft het verlangen van de mens om alles volledig te begrijpen ook bij mijn contemporaine “ontdekkingsreizen” onbevredigd. Mijn tekeningen zijn levensgrote montages van hyperrealistische fragmenten en botanische ensceneringen, die door hun diepte, duister coloriet en schaal een immersieve impact willen hebben op de toeschouwer.

Birde Vanheerswynghels

